Enid Blyton Stories

Die Stoutste Meisie in die Skool

THINK DIGITAL ACADEMY

Elizabeth het die deur oop gestoot en het na die groot sitkamer gegaan. Dit was 'n lieflike kamer, met 'n paar pragtige prentjies teen die mure, en gloeiende kussings op die stoele en die rusbanke. Die twee onderwyseresse het op stoele naby die venster gesit. Hulle het opgekyk toe Elizabeth inkom.

‘Wel, Elizabeth! Ons is baie bly om jou by Whyteleafe Skool te sien,” het juffrou Belle gesê. Sy was jonk en mooi, maar juffrou Best was ouer, en behalwe as sy geglimlag het, het sy nogal 'n streng gesig gehad.

‘Sit, Elizabeth,” het juffrou Best gesê en het ‘n lieflike glimlag gegee. 'Ek hoop jy het al 'n paar vriende gemaak.'

"Nee, ek het nie," het Elizabeth gesê. Juffrou Best het haar verbaas aan gekyk, toe sy so kort antwoord.

"Wel, ek verwag jy sal binnekort genoeg vriende maak," het die skoolhoof gesê. "Ek hoop jy sal baie gelukkig by ons wees, Elizabeth."

"Ek sal nie wees nie," het Elizabeth in 'n onbeskofte stem gesê.

‘Wat ’n snaakse dogtertjie!’ het juffrou Belle gesê en het gelag. ' Skep moed, skat - jy sal gou agterkom dat dinge baie lekker hier is, en ek is seker jy sal jou beste doen om hard te werk en ons trots op jou te maak.’

‘Ek gaan nie,” het Elizabeth gesê en het rooi geword. ‘Ek gaan so erg en stout en aaklig wees as wat ek moontlik kan wees, so daar! Ek wil nie skool toe gaan nie. Ek haat Whyteleafe Skool! Ek sal so stout wees dat jy my volgende week huis toe stuur!’

Die dogtertjie het na die twee onderwyserese aangegluur terwyl sy dit alles gesê het, en verwag dat hulle in woede sou opspring, in plaas daarvan het hulle albei hul koppe terug gegooi en gelag en gelag!

‘O, Elizabeth, wat 'n buitengewone kind is jy!’ het juffrou Belle gesê en vee die lagtrane af wat van haar oë af gekom het. 'Jy lyk soos 'n goeie, mooi dogtertjie - niemand sal kan dink dat jy so erg en stout en aaklig kan wees nie!’

‘Ek gee nie om hoe julle my straf nie,” het Elizabeth gesê, met trane wat in haar eie oë kom – maar trane van woede, nie van lag nie. 'Jy kan alles doen wat jy wil - ons sal net nie omgee nie!'

‘Ons straf nooit iemand nie, Elizabeth,’ het juffrou Best gesê en het skielik weer streng gelyk. 'het jy dit nie geweet nie?'

"Nee, ek het nie," het Elizabeth verbaas gesê. ‘Wat doen jy dan as mense stout is?’

"O, ons laat enige stoute kind aan die res van die kinders oor om te besluit wat gedoen moet word," het juffrou Best gesê. 'Die skool hou elke week 'n vergadering, jy weet en die kinders besluit self wat gedoen moet word met seuns en meisies wat hulself nie gedra nie. Dit sal ons nie pla as jy stout is nie - maar jy mag dalk vind dat jy die kinders kwaad maak.'

‘Dit klink vir my snaaks,” het Elizabeth gesê. 'Ek het gedink dit is altyd die onderwysers wat die straf werk gedoen het.'

"Nie by Whyteleafe Skool nie," het juffrou Belle gesê. ‘Wel, Elizabeth, my skat, kan jy nou gaan en vir die volgende kind sê om in te kom, sal jy? Miskien sal Whyteleafe Skool eendag trots wees op jou, al is jy redelik seker dit sal nie!’

Elizabeth het uitgegaan sonder nog 'n woord. Sy kon nie help om van die twee hoofonderwyserese te hou nie, al wou sy glad nie. Sy wens sy was meer onbeskof teenoor hulle. Wat 'n snaakse skool was dit nie!

Sy het buite die deur met Helen gepraat. "Jy kan nou in gaan," het sy gesê. ‘Die Skoonlief en die Ondier wag vir jou!’

‘Ag, jy is ‘n stoute meisiekind!’ het Helen met 'n giggel gesê. 'Juffrou Belle en Juffrou Best - die Skoonlief en die Ondier! Dis nogal slim van jou om daaraan te dink, Elizabeth!’

Elizabeth het dit eintlik baie onbeskof bedoel. Sy het nie genoeg van die ander kinders geweet om te weet dat hulle altyd lief daarvoor was om byname vir hul onderwysers en onderwyserese te gee nie. Sy was verbaas dat Helen gedink het dat sy slim was – en heimlik was sy tevrede.

Maar sy steek haar neus in die lug en marsjeer weg. Sy gaan vir niemand of enige iets by Whyteleafe Skool tevrede wees nie!

Sy het alleen rondgedwaal totdat die aandete se klok om sewe uur gelui het. Sy voel honger en gaan by die eetsaal in. Die kinders was weer besig om hul blikkies koek oop te maak, en 'n lewendige gesels was aan die gang. Dit het alles baie jolig gelyk.

Daar was groot bekers op die tafel en groot kanne met stomende warm kakao hier en daar. Daar was weer hope brood, botter, kaas en gestoofde vrugte geregte. Die kinders het gaan sit en hulself gehelp.

Niemand het enigsins van Elizabeth kennis geneem nie, totdat Helen skielik onthou het wat sy juffrou Belle en juffrou Best genoem het. Met 'n gegiggel het sy dit vir haar vriendin langs haar herhaal en gou is daar oral om die tafel gelag.

‘Die Skoonlief en die Ondier,’ fluister die gefluister en die laggie weergalm. Elizabeth het die fluisteringe gehoor en rooi geword. Nora O’Sullivan het hard gelag.

‘Dis 'n jolige goeie bynaam!’ het sy gesê. 'Belle beteken Skoonlief and Best is baie soos Ondier - en juffrou Belle is beslis lieflik, en juffrou Ondier is nie! dit was nogal slim van jou, Elizabeth.’

Elizabeth het geglimlag! Sy kon dit regtig nie help nie. Sy wou nie - sy wou so grusaam as moontlik wees - maar dit was regtig baie aangenaam omdat almal vir haar grappie gelag het.

‘Dis egter vreemd,’ het sy gedink. 'Ek het bedoel om aaklig en onbeskof te wees, en die ander dink net dit is snaaks. Ek dink juffrou Belle en juffrou Best sou egter nie gedink het dat dit snaaks was nie!’

Niemand het vir Elizabeth enige van hul lekkernye aangebied nie, en sy het nie daarvan gehou om hare aan te bied nie, want sy was seker dat almal nee sou sê. Die ete het aangehou tot half agt, en toe na dankgebed gesê is het al die kinders op gestaan en na die speelkamer toe gegaan.

‘Hoe laat gaan slaap jy?’ het Nora vir Elizabeth gevrae. 'Ek verwag dit is agtuur. Jy moet maar wag en sien. Die tye is op die kennisgewingbord daar oorkant. My slaaptyd is half nege, en as ek in die bed kom verwag ek dat al die res van julle veilig in die bed sal wees.’

"Ek wil nie agtuur gaan slaap nie," het Elizabeth verontwaardig gesê. 'Ek gaan slaap baie later as dit by die huis.'

"Wel, jy moet dan nie," het Nora gesê. 'Geen wonder jy is so 'n dwarskop nie! My ma sê laat ure maak kinders dom, sleg van humeur en stadig.’

Elizabeth het gaan kyk na die tye om te gaan slaap. Hare was, soos Nora gesê het, om agt uur. Wel, sy sou nie gaan nie! Sy sou stout wees!

Sy glip toe in die tuin uit en gaan na waar sy twee of drie groot swaaie gesien het. Sy klim op 'n swaai en begin haar heen en weer te stoot. Dit was heerlik daar in die aandsonskyn. Elizabeth het nogal vergeet dat sy by die skool was en sy het 'n liedjie vir haarself gesing.

’n Seun het by die plek gekom waar die swaaie was en het na Elizabeth gestaar. ‘Wat maak jy hier?’ het hy gesê. 'Ek wed dit is jou slaaptyd!'

‘Bemoei jou met jou eie sake!’ het Elizabeth dadelik gesê.

‘Wel, wat van jy gaan bed toe en bemoei jy met jou eie!’ het die seun gesê. 'Ek is 'n monitor en dit is my taak om toe te sien dat mense doen wat vir hulle gesê word!’

‘Ek weet nie wat ’n monitor is nie, en ek gee nie om nie.’ Het Elizabeth onbeskof gesê.

'Wel, laat ek jou vertel wat 'n monitor is,' het die seun gesê, wat omtrent so groot was soos Elizabeth. 'Dit is iemand wat in beheer van ander lawwe kinders wat by Whyteleafe geplaas is, om te voorsien dat hulle nie te sinneloos word nie! As jy jouself nie gedra nie, sal ek jou by die Vergadering moet aanmeld! Dan sal jy gestraf word.’

‘Bog!’ het Elizabeth gesê en sy swaai haarself sowaar baie hard, sy steek haar voet uit en skop die seuntjie so kragtig dat hy reg oorval. Elizabeth het gekreeu van die lag - maar nie vir lank nie!

Die seun het opgespring, na die swaai gehardloop en Elizabeth afgeskud. Hy gryp haar donker krulle en trek dit so hard dat die dogtertjie van pyn geskree het. Die seun het vir haar geglimlag en gesê: ‘Dien jou reg! Wees versigtig hoe jy my volgende keer behandel, anders trek ek jou neus sowel as jou hare!

Nou – gaan jy in gaan of nie?’

Elizabeth het van hom af weg gehardloop en binnenshuis in gegaan. Sy kyk op die horlosie – kwart oor agt! Miskien sal sy tyd hê om te gaan slaap voor daardie aaklige Nora half nege op kom.

So sy hardloop met die trappe op en gaan na Slaapkamer nommer Ses.

Ruth, Joan, Belinda en Helen was al reeds daar half geklee. Hulle gordyne was om hulle hokkies getrek, maar hulle het nogtans hard gepraat. Elizabeth het in haar eie hokkie in gegly.

‘Jy is laat, Elizabeth,” het Ruth gesê. 'Jy sal in die moeilikheid beland as jy deur 'n monitor betrap word.'

"Ek was," het Elizabeth gesê. ‘Maar ek het nie om gegee nie! Ek was op die swaai en ek het my voet uit gesit en hom om geskop!’

"Wel, jy was baie simpel," het Ruth gesê. ‘Jy sal by die Vergadering in die moeilikheid kom as jy nie uitkyk nie. En dis nie lekker nie.’

‘Ek gee nie om vir enige simpel Vergadering nie,’ het Elizabeth gesê en het in die bed gespring. . .

Elizabeth het gewonder waar sy was toe sy die volgende oggend wakker word, maar sy het gou onthou. Sy was by daardie aaklige skool!

’n Klok het gelui. Nora het regop in haar bed gesit en met die ander gepraat. 'Dit is die klok om op te staan,' het sy gesê. ‘Roer julle! Julle het 'n half uur.'

Elizabeth het gedink sy sal nie opstaan nie. Sy het daar in haar warm bed gelê en gekyk na die wit plafon. Nora se stem het streng met haar gepraat.

‘Elizabeth Allen! Gaan jy op staan of nie?’

"Nee," het Elizabeth parmantig gesê.

‘Wel, ek is in beheer van julle vyf en dit is my werk om jou betyds vir ontbyt te kry,’ het Nora gesê en steek haar neus om die draai. ‘Staan op, jou lui skepsel!’

‘Is jy ’n monitor?’ het Elizabeth gevra en het die seun van die vorige aand onthou.

"Ek is," het Nora gesê. ‘Kom, staan op, Elizabeth, en moenie van jouself ’n oorlas maak nie.’

Elizabeth het nog daar gelê. Nora het vir Ruth geknik, en die twee het langs Elizabeth se bed gegaan. Saam het hulle al die beddegoed van die lui meisie afgestroop en toe die matras gekantel. Elizabeth het 'n gil gegee en op die vloer gegly. Sy was baie kwaad.

Sy het op Nora af gestorm – maar Nora was groot en sterk, en het dadelik die kwaai meisie se arms gegryp. "Moenie nou laf wees nie," het sy gesê. ‘Trek aan en maak gou, of ek gee jou aan daarvoor! Monitors doen dit soms, jy weet!’,

Elizabeth het gevoel dat sy dit nie kon waag om Nora se dreigement te toets nie. Sy het baie moeg haar gesig gewas, aangetrek, haar tande geborsel en haar hare gekam. Sy was net ondertoe toe Nora, wat in almal se hokkie ingegaan het om te kyk of hulle netjies is, haar terug roep.

‘Elizabeth! Kom maak jou laaikas netjies! Wil jy hê ek moet die res van jou goed in die geslote boks sit?’

Elizabeth het terug gegaan en haar goed opgeruim. Dit was vinniger om dit te doen as om met Nora te argumenteer. Sy het gewonder of Nora sal agterkom dat sy sokkies aangetrek het in plaas van die lang blou sykouse!

Maar Nora het dit nie opgemerk nie. Sy was te haastig om betyds by ontbyt te kom, en buitendien het sy nie gedroom dat iemand sokkies in plaas van kouse by Whyteleafe Skool sou dra nie!

Maar baie van die ander kinders het Elizabeth se kaal bene dadelik opgemerk en gegiggel. Juffrou Thomas het hulle ook opgemerk en na Elizabeth geroep.

‘Jy het die verkeerde goed aangetrek, Elizabeth. Jy moet agterna jou sokkies vir sykouse gaan omruil.’

Maar Elizabeth het nie! Toe sy naderhand opgaan om haar bed op te maak, het sy glad nie verander nie. Nora het gesien sy het nie en met haar gepraat.

‘Trek om hemels naam sykouse aan, Elizabeth. Regtig, ek het nie gedink iemand kan nogal so simpel lyk soos jy nie!’

"Ek is nie simpel nie," het Elizabeth gesê. 'Ek verkies sokkies. Sykouse maak my bene te warm. En ek gaan my sokkies aanhou.’

Ruth het met Nora gepraat. "Nora, Elizabeth is regtig baba agtig," het sy gesê. ‘En die babas by Whyteleafe mag sokkies dra, nie waar nie? Ek het hulle in die Kleuterskool gesien, met hul baie kaal beentjies. Wel, hoekom laat ons Elizabeth nie toe dat sy haar sokkies aan hou om te wys dat sy regtig net 'n baba is nie, alhoewel sy elf word? Jy kan dit maklik vir juffrou Thomas verduidelik.’

"Dis 'n goeie idee," het Nora laggend gesê. ‘Goed, Elizabeth – hou jou sokkies aan, en ons sal vir almal verduidelik dat ons jou toe gelaat het omdat jy regtig nie veel beter as 'n baba is nie!’

Die meisies het laggend uit die kamer gegaan. Elizabeth het haar bedsprei op getrek en gestaan en gedink. Sy wou nie meer haar sokkies aanhou nie! As dit net die jonger kinders is wat dit gedra het, want hulle was die babas van die skool. Die babas sal vir haar lag en die ander ook.

Elizabeth trek haar skoene uit, gryp haar sokkies en trek dit in 'n humeur uit. Sy haal haar sykouse uit en trek dit aan. Vervlaks, vervlaks, vervlaks! Nou sal sy tog die sykouse moet dra!

Sy het onder na die gimnasium toe gehaas, waar sy aangesê was om te gaan nadat sy haar bed opgemaak en haar hokkie netjies gemaak het. Al die ander was daar. Elizabeth was seker dat hulle almal opmerkings sou maak omdat haar sykouse tog aan was – maar niemand het enigsins van haar kennis geneem nie.

Gesange was gesing en gebede was gedoen. Juffrou Best het 'n gedeelte van 'n Bybel hoofstuk in haar taamlik streng stem gelees. Toe roep sy die name van al die meisies en seuns om te sien dat hulle daar was.

Elizabeth het mooi rond gekyk. Die seuns en meisies was in aparte rye. Daar was baie onderwyser en onderwyserese.

Die matrone van die skool, wat na die kinders omgesien het toe hulle siek was, het saam met van die ander onderwyserese op die platform gestaan, 'n vet, jolige persoon, geklee soos 'n verpleegster, met 'n voorskoot en pet. Die musiekmeester het klavier gespeel vir die sang en weer wanneer die kinders uitmarsjeer het. Hy het 'n goeie marsdeuntjie gemaak, en Elizabeth het baie daarvan gehou omdat sy van musiek gehou het.

Sy het gewonder of sy veronderstel was om musiek by Whyteleafe te leer. Juffrou Scott het haar by die huis geleer; maar juffrou Scott was nie musikaal nie en Elizabeth het glad nie haar lesse geniet nie.

Die kinders het uit gemarsjeer na hul klaskamers.

‘Jy is in Juffrou Ranger se klas,” het Ruth gesê en tik Elizabeth in die rug. ‘Kom saam met my en ek sal jou wys.’

Elizabeth het Ruth gevolg. Sy het by 'n groot sonnige klaskamer gekom en ses seuns en nege meisies het daarin gestroom, almal omtrent Elizabeth se ouderdom.

‘Hierdie lessenaar is myne,” het Ruth gegil. 'Ek hou daarvan om by die venster te wees!'

Sy sit haar goed in die lessenaar. Die ander kinders het ook hul lessenaars gekies, maar die nuwe kinders is aangesê om te wag totdat Juffrou Ranger in kom. Ruth spring om die deur oop te hou toe sy Juffrou Ranger se taamlike harde stem in die gang af hoor.

Juffrou Ranger het in gekom. ‘Goeie môre, kinders!’

"Al die ou kinders kan sit, maar die nuwe kinders moet staan terwyl ek vir hulle plekke gee," het juffrou Ranger gesê. Sy het vir Elizabeth 'n lessenaar aan die agterkant gegee. Elizabeth was bly. Dit sal 'n goeie plek wees om in stout te wees! Sy het bedoel om daardie oggend stout te wees in die klas. Hoe gouer almal geweet het hoe stout sy was, hoe gouer sou sy huis toe gestuur word.

Boeke was uitgegee. "Ons sal eers 'n leesles neem," het juffrou Ranger gesê, wat wou seker maak dat die nuwe kinders behoorlik kon lees. ‘Toe diktasie – toe Rekenkunde!’

Elizabeth kon pragtig lees, kon goed spel, en sy het van rekenkunde gehou. Sy kon nie help om te voel dat dit nogal lekker was om saam met baie mense ‘n les te doen in plaas van alleen nie! Toe haar beurt kom, het sy baie mooi gelees, al het sy baie moeilike woorde op haar bladsy gehad.

"Baie goed, Elizabeth," het juffrou Ranger gesê. 'Volgende asseblief.’

Elizabeth het al haar diktasie reg gekry. Sy het gedink dit was baie maklik. Juffrou Ranger het 'n rooi potlood geneem en 'BAIE GOED' op Elizabeth se bladsy gemerk. Elizabeth kyk trots daarna – en toe onthou sy skielik dat sy bedoel het om stout te wees!

‘Dit sal nie deug nie!’ het sy vir haarself gesê. ' Ek kan nie so goed word nie - hulle sal my nooit huis toe stuur nie. Ek beter stout wees.’

Sy het gewonder wat sy kon doen. Sy het na Ruth by die venster gekyk en gewonder of sy haar uitveër na haar kan gooi en of sy haar kan raak gooi. Sy vat haar liniaal, plaas haar uitveër teen die punt daarvan, buig dit terug en laat dit los. Whizzzzzz! Die uitveër het oor die skoolkamer gevlieg en Ruth op die linker oor getref!

‘Oooooh!’ het Ruth verbaas gesê. Sy het rond gekyk en het Elizabeth se glimlaggende gesig gesien. Die ander kinders het begin giggel toe hulle Ruth se kwaai kyk sien.

Elizabeth het dapper geword. Sy vou 'n klein stukkie papier op en gooi dit na Helen, wat voor gesit het. Maar Helen het haar kop beweeg, en die stukkie papier het verby haar gevlieg en op Juffrou Ranger se lessenaar beland. Sy het op gekyk.

"Speeltyd is vir dinge soos hierdie," het sy gesê. 'Nie lestyd nie. Wie het dit gedoen?’

Elizabeth het nie geantwoord nie. Juffrou Ranger het op en af in die rye gekyk.

‘WIE HET DIT GEDOEN?’ het sy weer gevra. Die seuntjie langs Elizabeth steek haar kop met sy liniaal.

‘Jy moet bieg!’ het hy gefluister. 'As jy dit nie doen nie, sal ons almal ingehou word.’

So het Elizabeth gebieg. "Ek het dit gedoen," het sy gesê.

"Wel, Elizabeth, miskien wil jy graag weet dat ek nie sulke gedrag in my klas toelaat nie," het juffrou Ranger gesê. ‘Moet dit nie weer doen nie.’

"Ek sal as ek wil," het Elizabeth gesê. Almal kyk verstom na haar. Juffrou Ranger was verbaas.

‘Jy moet baie verveeld met hierdie lesse wees om stukke papier rond te gooi,” het sy gesê. ‘Gaan uit die klaskamer en bly daar totdat jy voel dit sal jou minder verveel om terug te kom as om buite te staan. Ek gee nie om hoe lank jy daar staan nie, maar ek gee om dat iemand in my klas verveeld is. Nou, kinders, haal asseblief julle verfbokse uit.’

Daar was 'n gekletter toe die lessenaars oop gemaak word en verfbokse uitgehaal word. Elizabeth was lief vir skilder en was baie goed daarmee. Sy wou bly. Sy het op haar lessenaar gesit en nie beweeg nie.

‘Elizabeth!” Gaan asseblief uit,” het juffrou Ranger gesê. Daar was toe geen hulp daarvoor nie – Elizabeth het opgestaan en by die deur uit gegaan.

"Jy kan terugkom wanneer jy dink jy kan regtig jouself gedra en nie my klas steur nie," het juffrou Ranger gesê.

Dit was baie vervelig om buite die deur te staan. Elizabeth het gewonder of sy moet weg dwaal en gaan swaai. Nee – sy sal dalk Skoonlief en die Ondier raak loop! Ha ha! Sy was besig om baie stout te wees!

Maar dit was vervelig om so lank buite 'n deur te staan en gelukkige praatjies van binne af te hoor, terwyl die kinders blou en pienk lupiene geverf het wat juffrou Ranger ingebring het.

Elizabeth kon dit nie langer verduur nie. Sy het die deur oop gemaak en in gegaan. ‘Ek kan my nou gedra,’ het sy met 'n gedempte stem vir juffrou Ranger gesê. Juffrou Ranger het geknik, sonder 'n glimlag.

‘Neem jou plek in,” het sy gesê. 'Daar is nie tyd vir jou om enige skildery te doen nie - jy kan nog 'n paar somme maak!'

‘Weer somme!’ het Elizabeth vies gedink. ‘Wel – ek sal weer stout wees sodra ek aan iets regtig stout kan dink!’

THINK
DIGITAL ACADEMY